РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

29 юли 2010 година *

По дело C-214/09 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 12 юни 2009 г.,

Anheuser-Busch Inc., установено в Сейнт Луис, (Съединени американски щати), за което се явяват адв. V. von Bomhard и адв. B. Goebel, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н A. Folliard-Monguiral, в качеството на представител,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

Budějovický Budvar, národní podnik, установено в České Budějovice (Чешка република), за което се явява адв. K. Čermák, advokát,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н J.-C. Bonichot (докладчик), председател на състав, г-жа C. Toader, г-н K. Schiemann, г-н L. Bay Larsen и г-н J.-J. Kasel, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 май 2010 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Anheuser-Busch Inc. (наричано по-нататък „Anheuser-Busch“) иска да се отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности [понастоящем Общ съд на Европейския съюз] от 25 март 2009 г. по дело Anheuser-Busch/СХВП — Budějovický Budvar (BUDWEISER) (T-191/07, Сборник, стр. II-691, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което последният отхвърля жалбата на Anheuser-Busch Inc. за отмяна на решението на втори апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 20 март 2007 г. (преписка № R 299/2006-2, наричано по-нататък „спорното решение“), с което е отказана регистрация на словната марка „BUDWEISER“, тъй като е уважено възражението на Budějovický Budvar, národní podnik (наричано по-нататък „Budvar“) срещу поисканата от Anheuser-Busch Inc. регистрация.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 40/94

2 Озаглавеният „Относителни основания за отказ“ член 8 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), който е приложим към фактите по спора и впоследствие е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1), предвижда в параграф 1:

„При възражение на притежателя на по-ранна марка се отказва регистрация на заявената марка:

а) когато тя е идентична с по-ранната марка и когато стоките или услугите, за които се иска регистрация, са идентични със стоките и услугите, за които е защитена по-ранната марка;

б) когато поради своята идентичност или сходство с по-ранната марка и поради идентичността или сходството на стоките или услугите, които двете марки обозначават, съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората на територията, на която е защитена по-ранната марка; вероятността от объркване включва възможност за свързване с по-ранната марка“.

3 Съгласно член 15 от Регламент № 40/94, озаглавен „Използване на марката на Общността“:

„1. Ако в срок от пет години, считано от регистрацията, марката на Общността не е била реално използвана от притежателя в Общността за стоките или услугите, за които тя е била регистрирана, или ако такова използване е било прекратено за непрекъснат срок от пет години, марката на Общността подлежи на санкциите, предвидени в настоящия регламент, освен ако има основателна причина за неизползването.

2. Използване по смисъла на първа алинея представлява също така:

а) използването на марка на Общността под форма, която се различава по елементи, които не променят отличителния характер на марката във формата, в която тя е била регистрирана;

[…]“

4 Член 42, параграф 3 от посочения регламент предвижда:

„Възражението трябва да бъде направено писмено и трябва да уточнява основанията, на които е направено. То се счита направено едва след плащането на таксата за възражение. В срока, определен от [СХВП], възразяващият може да предостави в подкрепа на този случай факти, доказателства и аргументи“.

5 Текстът на член 43, параграфи 1—3 от Регламент № 40/94 е следният:

„1. При разглеждането на възражението [СХВП] приканва страните толкова често, колкото е необходимо, да представят в срока, който им е предоставила, бележки относно съобщенията на другите страни или на тях самите.

2. По молба на заявителя притежателят на по-ранна марка на Общността, който е направил възражение, представя доказателства, че през петте години,

предхождащи публикуването на заявката за марка на Общността, по-ранната марка на Общността е била реално използвана в Общността за стоките или услугите, за които тя е регистрирана, и на които се обосновава възражението, или че съществуват основателни причини за неизползването, доколкото към тази дата по-ранната марка е била регистрирана преди не по-малко от пет години. При липса на такива доказателства възражението се отхвърля. Ако по-ранната марка на Общността е била използвана само за една част от стоките или от услугите, за които тя е регистрирана, тя се смята за регистрирана, за целите на разглеждането на възражението, само за тази част от стоките или услугите.

3. Параграф 2 се прилага по отношение на по-ранните национални марки, посочени в член 8, параграф 2, буква а), като се изхожда от това, че използването в Общността е заменено с използване в държавата членка, в която е защитена по-ранната национална марка“.

6 Дял IX, раздел 1, озаглавен „Общи разпоредби“, от Регламент № 40/94, съдържа процесуалните разпоредби, една от които е член 74, озаглавен „Служебна проверка на фактите“, и предвижда следното:

„1. В хода на производството [СХВП] пристъпва към служебна проверка на фактите; обаче при производство относно относителните основания за отказ на регистрация проверката се ограничава до разглеждане на фактите, доказателствата и аргументите, и исканията, представени от страните.

2. [СХВП] може да пренебрегне фактите, на които страните не са се позовали, и доказателствата, които те не са представили навреме“.

7 Съгласно член 76, параграф 1 от посочения регламент:

„Във всяко производство пред [СХВП] средствата за събиране на доказателства могат да включват следното:

а) изслушване на страните;

б) искане на информация;

в) представяне на документи или на доказателствени средства;

г) изслушване на свидетели;

д) експертизи;

е) писмени клетвени или тържествени декларации, или такива, които имат същия ефект съгласно законодателството на държавата, в която те са направени“.

Регламентът за изпълнение от 1995 г.

8 Правило 16 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189, наричан по-нататък „Регламентът за изпълнение от 1995 г.“) предвижда:

„1. Всяко възражение може да съдържа подробно изложение на фактите, доказателствата и аргументите, представени в подкрепа на възражението, придружени от съответните доказателствени документи.

2. Ако възражението се основава на съществуването на по-ранна марка, която не е марка на Общността, възражението за предпочитане трябва да е придружено от доказателства за регистрацията или за подаването на тази по-ранна марка, като например [удостоверение] за регистрация. […]

3. Подробното изложение на фактите, доказателствата и аргументите, както и доказателствените документи, предвидени в параграф 1, и доказателствата, предвидени в параграф 2, могат да бъдат [представени], ако не са били [представени] едновременно с възражението или след него, в рамките на периода след започване на процедурата по възражение, който [СХВП] може да определи в съответствие с правило 20, параграф 2“.

9 Съгласно правило 20, параграф 2 от Регламента за изпълнение от 1995 г.:

„В случай, че възражението не съдържа подробно изложение на фактите, доказателствата и аргументите, като посочените в правило 16, параграфи 1 и 2, [СХВП] приканва възразяващата страна да ги представи в посочения от нея срок. Всяко обстоятелство, [представено] от възразяващата страна, се съобщава на заявителя, който има възможност да отговори в посочения от [СХВП] срок“.

10 Регламентът за изпълнение от 1995 г. е изменен с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 г. (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71, наричан по-нататък „Регламентът за изпълнение от 2005 г.“), влязъл в сила на 25 юли 2005 г.

11 Правило 18, параграф 1 от Регламента за изпълнение от 2005 г. предвижда:

„Когато възражението е прието за допустимо съгласно правило 17, [СХВП] изпраща съобщение до страните, в което ги информира, че производството по възражението започва два месеца след получаването на съобщението. Този период може да се удължи до общо 24 месеца, ако двете страни подадат искане за такова удължаване преди да изтече периодът“.

12 Правило 19 от Регламента за изпълнение от 2005 г. предвижда:

„1. [СХВП] предоставя на възразяващата страна възможност да представи факти, доказателства и аргументи в подкрепа на възражението си или да допълни фактите, доказателствата и аргументите, които вече е подала съгласно правило 15, параграф 3, в определен от Службата срок, който е поне два месеца, считано от датата, на която се предвижда да започне производството по възражението в съответствие с правило 18, параграф 1.

2. В рамките на срока, посочен в параграф 1, възразяващата страна също така трябва да подаде доказателство за съществуване, валидност и обхват на [защита] на [нейната] по-ранна марка и[ли] по-ранно право, както и доказателство, доказващо нейното право да подаде възражение. По-специално възразяващата страна трябва да предостави следните доказателства:

а) ако възражението се основава на марка, която не е марка на Общността, доказателство за нейното подаване или регистрация, като се предостави:

[…]

ii) ако марката е регистрирана, копие от релевантното удостоверение за регистрация и в зависимост от случая, на най-новото удостоверение за подновяване, показващо, че срокът на [защита] на марката продължава след периода, посочен в параграф 1, и всяко негово удължаване, или еквивалентни документи, издадени от администрацията, към която е регистрирана марката;

[…]

4. [СХВП] няма да вземе предвид писмени показания или документи или техни части, ако не са подадени или преведени на езика на производството в срока, посочен от [СХВП]“.

Обстоятелства, предхождащи спора

13 Обстоятелствата, предхождащи спора пред Общия съд, както са установени в обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

14 На 1 април 1996 г. Anheuser-Busch иска от СХВП да регистрира като марка на Общността словния знак „budweiser“ за стоки, които спадат към клас 32 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година, ревизирана и изменена, и отговарят на следното описание: „Бира, ale [вид английска бира], портер, малцови алкохолни и безалкохолни напитки“.

15 На 28 септември 1999 г. Budvar прави възражение срещу регистрацията на заявената марка за всички заявени стоки, като на основание член 8, параграф 1, букви а) и б) от Регламент № 40/94 посочва, от една страна, наличието на три марки, а именно:

— международната словна марка „BUDWEISER“ (R 238 203) (наричана по-нататък „марка R 238 203“), регистрирана за „всякакъв вид бира“, с действие в Германия, Австрия, Бенелюкс и Италия,

— международната фигуративна марка, съдържаща израза „Budweiser Budvar“ (№ 674 530) (наричана по-нататък „марка № 674 530“), регистрирана за стоките „малц“ и „бира“, с действие в Австрия, Бенелюкс, Франция и Италия, както и

— международната фигуративна марка, съдържаща израза „Budweiser Budvar“ (№ 614 536) (наричана по-нататък „марка № 614 536“), регистрирана за стоката „бира“, с действие в Германия, Австрия, Бенелюкс, Франция и Италия.

16 От друга страна, въз основа на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 Budvar се позовава на няколко наименования за произход, които съдържат думата „budweiser“.

17 Първоначално определеният от СХВП срок, в който Budvar трябва да представи фактите, доказателствата и аргументите в подкрепа на своето възражение, е 24 юни 2000 г. Впоследствие този срок е продължен до 26 февруари 2002 г. Документите, които Budvar изпраща за тази цел по факс, са получени в цялост от СХВП на 27 февруари 2002 г.

18 На 8 юли 2002 г. Anheuser-Busch иска в съответствие с член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 Budvar да представи доказателства за реалното използване на марките, на които се позовава в подкрепа на възражението си.

19 Budvar отговаря на това искане с писмо от 8 ноември 2002 г., като срокът, определен за целта от СХВП в писмо от 10 септември 2002 г., изтича на 11 ноември 2002 г.

20 В посоченото писмо Budvar изрично препраща към получените от СХВП на 27 февруари 2002 г. документи, чиято цел е да се докаже използването на наименованията за произход, съдържащи думата „budweiser“, и приема, че тези документи се прилагат по-специално към марка R 238 203.

21 Пред отдела по споровете на СХВП Budvar освен това представя, като приложение към аргументите, изложени от него на 21 януари 2004 г., издаден от Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) документ, който удостоверява, че регистрацията на марка R 238 203 е подновена на 5 декември 2000 г. (наричан по-нататък „удостоверението за подновяване“).

22 С първо решение от 10 юни 2004 г. отделът по споровете уважава направеното от Budvar възражение, като приема по същество, че в Австрия и Франция съществува вероятност от объркване между марката, заявена за регистрация, и марка № 674 530.

23 С решение от 11 юли 2005 г. втори апелативен състав на СХВП уважава жалбата на Anheuser-Busch срещу решението от 10 юни 2004 г., с мотива че марка № 674 530 е защитена в горепосочените две държави членки едва след като е подадена заявката за съответната марка на Общността, и връща преписката на отдела по споровете за ново разглеждане.

24 С второ решение от 22 декември 2005 г. отделът по споровете отново уважава направеното от Budvar възражение. Считайки, че доказателствата за използването на марка R 238 203 са недостатъчни, той разглежда единствено марка № 614 536 и в това отношение решава да вземе предвид документите, представени от Budvar в подкрепа на неговото възражение. В заключение отделът по споровете по същество приема, че в Германия, Австрия, Бенелюкс, Франция и Италия съществува вероятност от объркване между марката, заявена за регистрация, и посочената по-ранна марка.

25 Със спорното решение втори апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата на Anheuser-Busch срещу решението от 22 декември 2005 г.

26 Той приема, обратно на отдела по споровете, че марка R 238 203 може да бъде взета предвид, като счита, въз основа на представените от Budvar документи, че реалното използване на тази марка е доказано.

27 Апелативният състав прави извод, че за стоките „бира, ale [вид английска бира], портер, малцови алкохолни напитки“ възражението може да бъде уважено въз основа на член 8, параграф 1, буква а) от Регламент № 40/94, а за останалите стоки („безалкохолни напитки“), предвид идентичността на марките и явните сходства между стоките, възражението може да бъде уважено за тези стоки въз основа на параграф 1, буква б) от посочения член.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

28 На 31 май 2007 г. Anheuser-Busch подава в секретариата на Общия съд жалба, с която иска отмяна на спорното решение.

29 СХВП и Budvar искат жалбата да бъде отхвърлена.

30 Тъй като жалбата на Anheuser-Busch до Съда се отнася само до някои части от обжалваното съдебно решение, по-нататък ще бъдат разгледани само тези части.

31 С второто си правно основание, изведено от нарушение на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94, Anheuser-Busch упреква апелативния състав по-специално за това, че не е изключил от доказателствата удостоверението за подновяване, тъй като този документ бил представен от Budvar на 21 януари 2004 г.

32 В това отношение Общият съд постановява в точки 63—71 от обжалваното съдебно решение, от една страна, че не може да се приеме, че член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 е нарушен със спорното решение, тъй като от същото не личи апелативният състав да е приел, че удостоверението за подновяване не е представено навреме и да е приложил посочената разпоредба, за да може да го вземе предвид, както и, от друга страна, че по изложените в точки 78 и 79 от обжалваното съдебно решение съображения това удостоверение е представено навреме.

33 В споменатите точки 78 и 79 Общият съд по-конкретно приема, че макар от тълкуването на правило 16 във връзка с правило 20 от Регламента за изпълнение от 1995 г. да следва, че СХВП има право да поиска доказателство за подновяването на по-ранната марка, когато срокът на защита на последната изтича след датата на подаване на възражението, правило 20, параграф 2 не задължава възразяващата страна сама да представи такова доказателство и също така не уточнява, че СХВП е длъжна да изключи от доказателствата документ, когато същият е доведен късно до знанието ѝ.

34 Що се отнася до правило 20, параграф 2 от Регламента за изпълнение от 1995 г., в точка 73 от обжалваното съдебно решение Общият съд също така приема, че по силата на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 СХВП има право на преценка относно вземането предвид на доказателства, представени след изтичането на срока, както и че посоченото правило не може да се тълкува в смисъл, който противоречи на ясния текст на посочения регламент.

35 За изчерпателност в точки 74—77 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че с оглед на утвърдения с практиката на Съда принцип на правна сигурност разпоредбите, въведени с Регламента за изпълнение от 2005 г. в Регламента за изпълнение от 1995 г., в частност правило 19, параграф 4 от същия, не могат да се приложат с обратна сила в настоящия случай.

36 По тази причина Общият съд отхвърля като неоснователно второто правно основание, представено от Anheuser-Busch.

37 С третото си правно основание, изведено от нарушение на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94, Anheuser-Busch твърди, че представените от Budvar данни са недостатъчни, за да се докаже реалното използване на марка R 238 203.

38 След като в точки 99—105 от обжалваното съдебно решение Общият съд напомня съдебната практика относно тълкуването на понятието за реално използване, в точка 106 от същото решение той констатира, че в конкретния случай според апелативния състав „представените от Budvar доказателства са очевидно достатъчни, за да се докаже реалното използване на […] марка […] (R 238 203)“, както и че споменатият състав препраща по-специално към рекламите, които показват изображения на бирата на Budvar с марката „BUDWEISER“, към изпратените на клиенти в Германия и Австрия фактури, както и към обстоятелството, че тези документи се отнасят за релевантния от гледна точка на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 период.

39 Що се отнася най-напред до рекламите, отпечатани в австрийско списание и германски списания, които са изпратени от Budvar на СХВП на 8 ноември 2002 г., в точка 110 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че Anheuser-Busch не оспорва, че тези документи съдържат доказателства относно естеството на стоките (бира), мястото (Германия и Австрия) и продължителността (1995 г. за Австрия и между 1996 г. и 1998 г. за Германия) на използването на думата „budweiser“. В същата точка 110 Общият съд добавя, че Anheuser-Busch не оспорва и че използването на думата „budweiser“ под различните форми, употребени в представените от Budvar реклами, може да бъде свързано с марка R 238 203.

40 На следващо място, що се отнася до рекламите и фактурите, получени в цялост от СХВП на 27 февруари 2002 г., в точка 111 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че Budvar изпраща тези документи, за да докаже използването на включващите думата „budweiser“ наименования за произход, но в писмото си от 8 ноември 2002 г. в отговор на искането на Anheuser-Busch да докаже реалното използване на по-ранните марки, на които е направено позоваване в подкрепа на възражението, Budvar изрично препраща към споменатите документи, като счита, че те се прилагат по-специално за марка R 238 203.

41 В това отношение в точка 112 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че Anheuser-Busch не оспорва пред Общия съд обстоятелството, че разглежданите документи са свързани с използването на марка R 238 203, както и че Anheuser-Busch не оспорва и обстоятелството, че тези документи съдържат доказателства относно мястото, продължителността и степента на използването на посочената марка — обстоятелства, които според Общия съд впрочем ясно се установяват от посочените документи.

42 На последно място, в точка 114 от обжалваното съдебно решение относно довода на Anheuser-Busch, според който апелативният състав трябвало да се основе на други съображения, като естеството на използването на марка R 238 203 в Германия и Австрия, Общият съд приема, че в това отношение е достатъчно да се посочи, че апелативният състав се е позовал на рекламите, които показват изображения на „бирата“ на Budvar, носеща посочената по-ранна марка. Общият съд също така счита, че естеството на използването на тази марка, а именно като се прави позоваване на бирата, се установява както от рекламите, така и от фактурите, представени от Budvar, както и че с препращането към фактурите апелативният състав имплицитно, но по необходимост е приел именно това естество на използване.

43 Ето защо Общият съд отхвърля като неоснователно третото правно основание, представено от Anheuser-Busch.

44 Следователно Общият съд отхвърля изцяло жалбата за отмяна.

Искания на страните

45 С жалбата си Anheuser-Busch иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение и

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

46 СХВП и Budvar искат жалбата да се отхвърли и Anheuser-Busch да се осъди да заплати съдебните разноски.

По жалбата

47 В подкрепа на жалбата си Anheuser-Busch представя три правни основания, които са изведени от нарушение, първото, на член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 във връзка с правило 16, параграфи 1 и 3 и правило 20, параграф 2 от Регламента за изпълнение от 1995 г., второто, на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94, и третото, на член 43, параграфи 2 и 3 от последния регламент.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 във връзка с правило 16, параграфи 1 и 3 и правило 20, параграф 2 от Регламента за изпълнение от 1995 г.

Доводи на страните

48 С първото си правно основание Anheuser-Busch поддържа, че при тълкуването на член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94, възприето от Общия съд в точки 78 и 79 от обжалваното съдебно решение, е допусната грешка при прилагане на правото.

49 Според жалбоподателя това тълкуване рязко се отличавало от предходната практика на Общия съд, както и от постоянната дългогодишна практика на СХВП, по-конкретно до момента на кодифициране на тази съдебна практика и на практиката на СХВП в правило 19 от Регламента за изпълнение от 2005 г.

50 От решенията на Общия съд от 20 април 2005 г. по дело Atomic Austria/СХВП — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (Т-318/03, Recueil, стр. II-1319) и от 13 септември 2006 г. по дело MIP Metro/СХВП — Tesco Stores (METRO) (Т-191/04, Recueil, стр. II-2855) всъщност се установявало, че Общият съд приема, подобно на СХВП, че когато от възразяващата страна е поискано да представи фактите, доказателствата и аргументите в подкрепа на своето възражение, последната е длъжна да изпълни това искане в определения от СХВП срок, както и че това задължение важало и спрямо доказателството за подновяване на по-ранната марка, когато същата междувременно е подновена, доколкото това доказателство не може да бъде изведено от нито един от документите, представени с възражението.

51 Постоянната практика на СХВП да изисква своевременно представяне на доказателство за подновяването довела до изменение на Насоките на СХВП, а впоследствие до кодифициране в правило 19, параграф 2, буква а), подточка ii) от Регламента за изпълнение от 2005 г.

52 При това положение, като не признал задължението на Budvar да представи удостоверението за подновяване на марка R 238 203 до датата, до която е трябвало да бъдат представени фактите, доказателствата и аргументите в подкрепа на възражението, а именно 26 февруари 2002 г., Общият съд направил неправилния извод, че апелативният състав може свободно да прецени дали това късно представено удостоверение трябва да бъде взето предвид или не.

53 СХВП възразява, че изводите на Общия съд са обосновани от правна страна, тъй като макар съгласно правила 16 и 20 от Регламента за изпълнение от 1995 г. СХВП или някоя от страните в производството по възражение да има правото да изисква доказателство за подновяването на по-ранно право, което изтича в хода на производството, това не означавало, както впрочем потвърждавала посочената от Anheuser-Busch практика на Общия съд, че притежателят на поранното право е длъжен сам да представи удостоверението за подновяване.

54 СХВП освен това напомня, че първоначално определеният от отдела по споровете срок за представяне на доказателствата в подкрепа на възражението, направено на 28 септември 1999 г., е 24 юни 2000 г., както и че марка R 238 203 е трябвало да бъде подновена най-късно до 5 декември 2000 г. Регламентът за изпълнение от 1995 г. обаче изобщо не съдържал разпоредба, която изисква доказването на бъдещо събитие, в случая доказването на посоченото подновяване. Въпреки че първоначално определеният срок впоследствие бил продължен до 26 февруари 2002 г., отделът по споровете не поискал изрично доказателството за подновяването да бъде представено в този срок.

55 Budvar отбелязва, че към възражението му има приложения, които съдържат подробни доказателствени документи и известен брой доказателства, сред които е удостоверението за регистрация на марка R 238 203, установяващо валидността на тази марка към датата на подаване на възражението. Така Budvar изпълнило задължението си да „представи фактите, доказателствата и аргументите в подкрепа на своето възражение“ и не било длъжно да представи удостоверението за подновяване след датата на подаване на възражението.

Съображения на Съда

56 С първото си правно основание Anheuser-Busch по същество поддържа, обратно на това, което Общият съд приема в точка 79 от обжалваното съдебно решение, че от тълкуването на член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 във връзка с правило 16, параграфи 1 и 3 и с правило 20, параграф 2 от Регламента за изпълнение от 1995 г. следва, че възразяващата страна трябва сама да представи доказателство за подновяването на притежаваната от нея по-ранна марка, на която се позовава съгласно член 8, параграф 1 от Регламент № 40/94, заедно с останалите факти, доказателства и аргументи, представени в подкрепа на възражението в определения от СХВП съгласно член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 срок, ако такова подновяване бъде извършено след датата на подаване на възражението, но преди изтичането на посочения срок.

57 В това отношение следва да се отбележи, както е приел Общият съд, че нито член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94, нито правило 16, параграфи 1 и 3 и правило 20, параграф 2 от Регламента за изпълнение от 1995 г. уточняват кои факти, доказателства и аргументи трябва да бъдат представени в подкрепа на възражението в срока, определен по силата на член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94.

58 Посочените разпоредби по-специално не съдържат никакво указание в смисъл, че възразяващата страна трябва да представи сама и в споменатия срок доказателство за подновяването на посочената по-ранна марка, ако това подновяване трябва да бъде извършено след подаване на възражението.

59 Освен това и във всеки случай, обратно на поддържаното от Anheuser-Busch, подобно тълкуване не следва нито от практиката на Общия съд, в частност от посочените по-горе Решение по дело Atomic Austria/СХВП — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) и Решение по дело MIP Metro/СХВП — Tesco Stores (METRO), нито от постоянна практика на СХВП преди приемането на Регламента за изпълнение от 2005 г.

60 В споровете, по които са постановени тези две решения на Общия съд, СХВП изрично е поискала от възразяващата страна да представи доказателство за подновяването на по-ранните марки в определения съгласно член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 срок, ако това подновяване трябвало да бъде извършено преди изтичането на въпросния срок. Следователно в тези спорове не се е поставял въпросът дали възразяващата страна е длъжна сама да представи такова доказателство. Обратно, този въпрос се поставя в настоящия спор, тъй като в случая е безспорно, че СХВП не е приканила изрично възразяващата страна да представи такова доказателство.

61 Освен това в посоченото по-горе Решение по дело Atomic Austria/СХВП — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) Общият съд е постановил, че дори при наличието на изрично искане за представяне на доказателство за подновяването на по-ранната марка съгласно член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94, СХВП не може да отхвърли възражението поради непредставянето на подобно доказателство.

62 В точка 40 от посоченото по-горе Решение по дело Atomic Austria/СХВП — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) Общият съд всъщност приема, че възразяващата страна може свободно да избере доказателството,

което според нея е уместно да представи на СХВП в подкрепа на възражението си, както и че СХВП е длъжна да анализира всички представени доказателства, за да прецени дали те действително доказват регистрацията или подаването на заявка за по-ранната марка, без да може направо да отхвърли даден вид доказателство като недопустимо поради неговата форма. Освен това в точка 46 от същото решение Общият съд приема, че извлеченията от регистъра на марките, приложени към възражението, позволяват, от една страна, да се определи датата на изтичане на защитата на по-ранните марки, а от друга — да се направи извод, че към датата, на която апелативният състав е постановил решението си, четири от петте по-ранни марки са били валидни.

63 В точка 46 от посоченото по-горе Решение по дело MIP Metro/СХВП — Tesco Stores (METRO) Общият съд постановява, че при липсата на представено от възразяващата страна доказателство за подновяване на по-ранната марка, поискано съгласно член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 от СХВП, последната е допуснала две грешки при прилагане на правото, като е приела, от една страна, че изтичането на валидността на по-ранната марка преди момента, в който отделът по споровете се произнася по възражението, не може да бъде взето предвид от същия, и от друга — че отделът по споровете няма право да иска сведения относно подновяването на по-ранната марка след първоначалното представяне на доказателствата.

64 Обратно на поддържаното от Anheuser-Busch и във всеки случай, не е очевидно и че преди приемането на Регламента за изпълнение от 2005 г. постоянната практика на СХВП е била установена в смисъл, че възразяващата страна е длъжна сама да представи доказателство за подновяването на по-ранната марка заедно с останалите факти, доказателства и аргументи, които трябва да бъдат представени в подкрепа на възражението в срока, определен за тази цел от СХВП по силата на член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94.

65 В това отношение следва да се отбележи, че в решението на втори апелативен състав на СХВП от 9 юли 2003 г., разглеждано в спора, приключил с посоченото по-горе Решение по дело Atomic Austria/СХВП — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), този състав е отхвърлил възражението

поради непредставянето в определения срок на доказателство за подновяването на по-ранните марки, като същевременно е отбелязал, че това доказателство е поискано по ясен и недвусмислен начин в бележка към писмото на СХВП, изпратено до възразяващата страна на основание член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94.

66 Все пак в решението на първи апелативен състав на СХВП от 23 май 2004 г., разглеждано в спора, по който е постановено посоченото по-горе Решение по дело MIP Metro/СХВП — Tesco Stores (METRO), въпросният състав уважава жалбата срещу решение на отдела по споровете, с което възражението е отхвърлено, по съображение че макар възразяващата страна да е била приканена да представи доказателство за подновяването на по-ранната марка, тя не е представила това доказателство. Апелативният състав приема, че към датата на подаване на възражението и дори към датата, на която са поискани доказателствата, поранното право все още е било в сила и че следователно възразяващата страна не е била длъжна да докаже подновяването на регистрацията на притежаваната от нея марка.

67 От това също така следва, обратно на поддържаното от Anheuser-Busch, че очевидно разпоредбите на правило 19, параграфи 2 и 4 от Регламента за изпълнение от 2005 г. не могат да бъдат взети предвид в настоящия случай, по съображение че представляват само просто кодифициране на утвърденото от Общия съд тълкуване въз основа на постоянна практика на СХВП по член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94 и по правило 16, параграфи 1 и 3 и правило 20, параграф 2 от Регламента за изпълнение от 1995 г.

68 Във всеки случай, въпреки че споменатите разпоредби на Регламента за изпълнение от 2005 г. понастоящем предвиждат, в определени граници, изрично

задължение за възразяващата страна да представи доказателство за подновяването на по-ранната марка в срока по член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94, в това отношение те съдържат уточнение на общото правило, предвидено в последната разпоредба, чиято цел е да се повиши правната сигурност на операторите, които участват в производствата по възражение пред СХВП. При това положение, както правилно е приел Общият съд в точка 76 от обжалваното съдебно решение, установените с посочения регламент за изпълнение нови правила не биха могли да се прилагат с обратна сила в настоящия спор.

69 Ето защо трябва да се направи извод, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 79 от обжалваното съдебно решение, впрочем като препраща към точка 41 от посоченото по-горе Решение по дело MIP Metro/СХВП — Tesco Stores (METRO), че от тълкуването на правило 16 във връзка с правило 20 от Регламента за изпълнение от 1995 г. следва, от една страна, че СХВП има право да поиска доказателство за подновяването на по-ранната марка, когато срокът на защита на последната изтича след датата на подаване на възражението, и от друга страна, че от същите тези разпоредби не следва, че възразяващата страна е длъжна сама да представи такова доказателство.

70 Следва да се добави, както впрочем приема Общият съд в точки 41 и 46 от посоченото по-горе Решение по дело MIP Metro/СХВП — Tesco Stores (METRO), че така предоставеното на СХВП право да иска доказателство за подновяването на по-ранната марка може да се основава и на член 76 от Регламент № 40/94.

71 Следователно първото основание за обжалване трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94

Доводи на страните

72 С второто си правно основание Anheuser-Busch упреква Общия съд за извода му, че апелативният състав може да вземе предвид удостоверението за подновяване, без да е длъжен да упражнява правото на преценка, предоставено му с член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 и утвърдено с Решение от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul (C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точка 43).

73 Като счел, че удостоверението за подновяване е представено в определения срок и че член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 е неприложим, Общият съд нарушил не само процесуалните норми относно представянето на доказателства в определените срокове в рамките на производствата по възражение пред СХВП — твърдение за нарушение, разгледано във връзка с първото правно основание — но и посочения член 74, параграф 2.

74 СХВП изтъква, че тъй като Budvar не е било обвързано от никакъв конкретен срок за представянето на доказателство за подновяването на регистрацията на марка R 238 203, член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 не е бил приложим спрямо обстоятелствата в настоящия случай и следователно апелативният състав не е бил длъжен да упражнява предвиденото в този член право на преценка.

75 Budvar поддържа, че след като възразяващата страна не е имала задължение да представи удостоверението за подновяване в някакъв срок, в настоящия случай не е имало „късно представяне“. Преди да се произнесе по възражението, СХВП трябвало служебно да провери дали съществуват правата, посочени в подкрепа на възражението. Моментът, в който възразяващата страна предоставила удостоверението за подновяване на притежаваната от нея по-ранна марка, както и въпросът дали тя действително е предоставила това удостоверение, не били от значение.

Съображения на Съда

76 С второто си правно основание Anheuser-Busch упреква Общия съд за допусната от него грешка при прилагане на правото, тъй като в точка 71 от обжалваното съдебно решение постановил, че не може да се приеме, че със спорното решение е нарушен член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 поради вземането предвид на удостоверението за подновяване.

77 Според Anheuser-Busch, поради факта че посоченото удостоверение не било представено в определения от СХВП срок съгласно член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94, ставало въпрос за доказателство, което не е представено навреме по смисъла на член 74, параграф 2 от посочения регламент. Следователно СХВП можела да не го вземе предвид единствено ако упражни правото си да изключи късно представените доказателства, което ѝ е предоставено за целта със същата тази разпоредба. В настоящия случай обаче СХВП не упражнила това право, тъй като неправилно приела доказателството за представено навреме.

78 В това отношение е необходимо да се напомни, че от точка 69 от настоящото решение следва, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че в настоящия случай възразяващата страна не е била длъжна да представи доказателство за подновяването на марка R 238 203 в срока, определен съгласно член 42, параграф 3 от Регламент № 40/94.

79 Тъй като удостоверението за подновяване е било представено навреме, Общият съд правилно приема, че не е било необходимо СХВП да упражнява предоставеното ѝ с посочения член 74, параграф 2 право, за да вземе предвид това доказателство.

80 Следователно второто основание за обжалване трябва да се отхвърли като неоснователно.

По третото правно основание, изведено от нарушение на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94

Доводи на страните

81 С третото си правно основание Anheuser-Busch твърди, че Общият съд е нарушил член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94, тъй като е приел, че доказателствата за използването на марка R 238 203, представени от Budvar в подкрепа на неговото възражение, са достатъчни.

82 С представеното от Budvar доказателство за използването не се установявало почти нищо друго освен използването на друга марка, а именно марка № 674 530, която съдържала в стилизирана форма израза „Budweiser Budvar“. Последната марка обаче не била взета предвид нито от апелативния състав, нито от Общия съд, тъй като не представлявала по-ранно право спрямо марката, заявена за регистрация.

83 От точки 81—86 от Решение от 13 септември 2007 г. по дело Il Ponte Finanziaria/СХВП (C-234/06 P, Сборник, стр. I-7333) обаче следвало, че доказателството за използване на една регистрирана марка не може същевременно да бъде доказателство за използване на друга регистрирана марка. Общият съд трябвало да провери приложимостта на този принцип в настоящия случай.

84 Според Anheuser-Busch Общият съд е трябвало да извърши тази проверка, тъй като то е поддържало, че представените като доказателства за използването от Budvar документи не отговарят на критериите по член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94, и е оспорило тези доказателства, що се отнася по-конкретно до естеството на използване на марката, т.е. начина, по който тя фигурира върху самите стоки.

85 Следователно в точка 112 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно приел, че Anheuser-Busch не е оспорило обстоятелството, че спорните документи са свързани с използването на марка R 238 203.

86 СХВП най-напред поддържа, че третото основание за обжалване е недопустимо по две причини.

87 На първо място, ставало въпрос за ново правно основание, което изменяло предмета на спора, вече изложен пред Общия съд, а представянето на такова ново правно основание било забранено с член 113, параграф 2 и член 116, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, тъй като контролът от страна на Съда се ограничавал до проверка на изводите, които прави Общият съд въз основа на изложените пред него правни основания.

88 В случая това важало в още по-голяма степен, понеже обжалваното решение на Общия съд, във връзка с което е произнесено посоченото по-горе Решение по дело Il Ponte Finanziaria/СХВП, вече било постановено към момента на подаване на жалбата на Anheuser-Busch до Общия съд, поради което нямало никаква пречка жалбоподателят да изложи правно основание в този смисъл в споменатата жалба.

89 На второ място, от обжалваното съдебно решение било видно, че Общият съд се е постарал да покаже, че представените от Budvar доказателства свидетелстват за използването на думата „budweiser“ „под различни форми“. Обратно, Общият съд изобщо не бил приел, че използването на марка R 238 203 е установено въз основа на доказателства за използване, свързани с марка № 674 530. Ако Общият съд бил постъпил по този начин, той впрочем щял да отбележи приложимостта в настоящия случай на член 15, параграф 2, буква а) от Регламент № 40/94.

90 Направеният от Общия съд извод въз основа на представените от Budvar доказателства, а именно че те потвърждават реалното използване на марка R 238 203, включително под формата на дума, впрочем представлявал фактическа констатация, която не подлежи на контрол от страна на Съда.

91 На следващо място, дори ако въпросното правно основание се приемело за допустимо, според СХВП то във всеки случай е неоснователно, тъй като се основава на изопачаване на фактите.

92 На последно място, утвърденият от Съда принцип в посоченото по-горе Решение по дело Il Ponte Finanziaria/СХВП не могъл да се приложи в настоящия случай, тъй като обстоятелствата по последния изключвали всякаква аналогия. Този принцип се прилагал единствено ако възразяващата страна се позовава надлежно на две различни марки и изискването за доказване на използването важи и за двете марки. Единствено в такъв случай имало опасност доказателство за използването на една марка да може да послужи, за да се избегне отказът за регистрация на другата марка в рамките на производството по възражение.

93 Случаят в настоящия спор обаче не бил такъв, защото след като не представлявала по-ранно право, на марка № 674 530, съдържаща в стилизирана форма израза „Budweiser Budvar“, не можело да се прави позоваване в производство по възражение.

94 Budvar поддържа, че както СХВП, така и Общият съд са потвърдили, че представените от Budvar доказателства ясно установяват естеството на използване на марката, а именно използване за бира.

95 Budvar твърди, че е представило документи, които доказват използването на марка R 238 203, тъй като тази марка фигурира поне върху съответните стоки, за които Budvar е представило реклами, а именно върху бира. Ясно било, че тези факти били взети предвид в точки 110—115 от обжалваното съдебно решение.

96 Освен това в настоящия случай позоваването на посоченото по-горе Решение по дело Il Ponte Finanziaria/СХВП било изключено, тъй като в това решение се разглеждал въпросът дали доказателството за използването на една марка може да служи като доказателство за използването на друга марка, докато в настоящия спор възразяващата страна наистина доказала реалното използване на марка R 238 203 с представянето на различни документи, които доказват използването на думата „budweiser“ във връзка с бира.

Съображения на Съда

97 С третото си правно основание Anheuser-Busch упреква Общия съд главно за това, че не е отменил спорното решение, по съображение че с оглед на предвидените в член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 изисквания документите, представени от Budvar, са били недостатъчни, за да се докаже реалното използване на марка R 238 203.

98 В това отношение в обжалваното съдебно решение била допусната грешка при прилагане на правото, тъй като с разглежданите документи се доказвало основно използването на друга марка, а именно на марка № 674 530, която апелативният

състав обаче не взел предвид, защото тя не е по-ранна марка по смисъла на член 8, параграф 1 от Регламент № 40/94. От посоченото по-горе Решение по дело Il Ponte Finanziaria/СХВП, и по-специално от точка 86 от него, обаче следвало, че доказателството за използване на една регистрирана марка не може същевременно да бъде доказателство за използване на друга регистрирана марка, по съображение че последната била само леко променен вариант на първата.

99 Както обаче правилно изтъква СХВП, Anheuser-Busch излага правно основание, което не е включено в жалбата срещу спорното решение, подадена до Общия съд.

100 Следователно става въпрос за ново правно основание, което разширява предмета на спора, поради което не би могло да се изложи за първи път във фазата на обжалването (вж. по-конкретно Решение от 18 декември 2008 г. по дело Les Éditions Albert René/СХВП, C-16/06 P, Сборник, стр. I-10053, точка 125).

101 Всъщност следва да се отбележи, че в точки 110 и 112 от обжалваното съдебно решение Общият съд е констатирал, че Anheuser-Busch не е оспорило обстоятелството, че разглежданите документи са свързани с използването на марка R 238 203. В точка 114 от споменатото решение Общият съд посочва, че пред него Anheuser-Busch поддържа, че апелативният състав е трябвало да се основе на други съображения, като естеството на използването на тази марка в Германия и Австрия.

102 От това следва, че според Общия съд предметът на спора, с който той е сезиран, се отнася единствено до въпроса дали разглежданите документи са достатъчни, за да се установи реалното използване на марка R 238 203, в частност естеството на нейното използване, но не и до въпроса дали тези документи са свързани с използването на тази или на друга марка, на която възразяващата страна също се е позовала, но която е отхвърлена от СХВП в хода на производството по възражение.

103 Ето защо в точка 114 от обжалваното съдебно решение Общият съд е дал отговор само на изложените пред него доводи във връзка с първия въпрос и не е разгледал втория въпрос, който впрочем не е обсъждан пред него.

104 Пред Съда обаче Anheuser-Busch твърди, че последният въпрос се съдържа в жалбата му, подадена до Общия съд, и по-конкретно в третото правно основание, изложено в нея.

105 От самия текст на точки 110, 112 и 114 от обжалваното съдебно решение все пак следва, че Общият съд изобщо не е нарушил обхвата на това правно основание.

106 Освен това доводът, че представените от Budvar доказателства се отнасят до използването на марка, различна от марката, която единствена е взета предвид от апелативния състав, не е достатъчно свързан с изложеното пред Общия съд трето правно основание, изведено от това, че споменатите доказателства не отговарят на необходимите условия, за да се приеме, че разглежданата по-ранна марка е реално използвана, и следователно подобен довод няма как да се приеме просто за доразвиване на третото правно основание.

107 Този довод всъщност е свързан с точки 81—86 от посоченото по-горе Решение по дело Il Ponte Finanziaria/СХВП, които се отнасят до правно основание, изведено от член 15, параграф 2, буква а) от Регламент № 40/94, докато третото правно основание, изложено от Anheuser-Busch пред Общия съд, е изведено от член 43, параграфи 2 и 3 от посочения регламент.

108 Във всеки случай целта на този довод е различна от тази на третото правно основание от жалбата за отмяна, тъй като той не цели да се оспори действителното търговско използване на по-ранната марка, а е свързан с въпроса дали доказателствата се отнасят по-скоро до една, а не до друга марка.

109 Следователно третото основание за обжалване трябва да се отхвърли като недопустимо.

110 От изложеното дотук следва, че нито едно от трите правни основания, изложени от Anheuser-Busch в подкрепа на жалбата му, не може да бъде уважено, и следователно тя трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

111 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като СХВП и Budvar са поискали осъждането на Anheuser-Busch и последното е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Anheuser-Busch Inc. да заплати съдебните разноски.

Подписи